

Potem je prišlo leto 1936 in gozdovski tabor, spet v Martuljku. Z Miranom sva bila polna načrtov, kaj vse naj bi v slabem mesecu dni preplezala. Dve smeri pa sta izstopali: Skalaška smer v Triglavu in Dibonova v Špiku. Najprej Dibonova, ki smo jo pred dvema letoma zgrešili in previsoko zaplezali v severno steno.

Še danes vem, kako sem bil takrat nestrpen, ko smo se na Zeleni glavi pripravljali na začetek vzpona. Vse mi je bilo prepočasno in kar nenavezan sem splezal na prvo skalno glavo. Tukaj smo se potem navezali. Plezali smo v dveh navezah: v prvi midva z Miranom, v drugi Egon Lettner in **Maks Dolinšek**, učitelj iz Prevalj, ki se nam je priključil v gozdovniškem taboru. Na začetku plezanja smo se odločili, da bom kot prvi plezal celoten vzpon. Tako je tudi bilo. Opozorjeni v prvem poskusu, ko smo zgrešili Dibonovo polico, smo se sedaj držali bolj severozahodnega raza, da tam nekje pridemo na Dibonovo polico. Prav natančno nismo vedeli, v kaj se podajamo; iskali smo le možne prehode navzgor in včasih kar preveč tvegali. Na Dibonovo polico smo tako prispeli prav v severozahodnem razu, oddaljeni le nekaj metrov vzhodno od smeri, ki so jo kot prvi plezali **Deržaj, Šumer in Debelakova**.

Na tem mestu je spet prišlo do odločitve. Dibonova polica se od tod spušta navzdol proti zahodu in bilo nam je žal za že preplezano višino. Brez posebnih pomislekov in kar na hitro smo se odločili, da z najvišjega mesta Dibonove police, ko se ta začne spuščati v zahodno stran Špika, krenemo vzporedno z Deržaj-Šumerjevo smerjo navzgor proti vrhu. Vse se je dobro izteklo in ta dan, 13. julija 1936, smo tudi Mariborčani dobili v steni Špika svojo smer, imenovano Mariborska smer.

Pohorje

SLAVICA ŠTIRN

*Poljane prostrane,
vse zale,
trave smaragdne,
smreke dišeče,
med njimi
temna očesca,
bleščeča od sonca.*

*In mi, hodeč
po teh poteh,
od lepote Stvarstva
očiščeni
izgubili smo greh.*

*Ko ti težko je,
se spomni prelepih
samotnih poti in
našel boš Mir
in z njim Smisel,
ki navzoč je povsod.*

Dvanajst dni pozneje smo bili v Skalaški smeri severne Triglavske stene, tokrat v dveh navezah, Cizelj-Vodeb in Lettner-Domicelj. Prišli smo v najmarkantnejšo smer v naših stenah, a žal v najbolj tragično in usodno. Po slabih dveh urah plezanja od vstopne gredine, ko smo morda res prišli v najtežji del smeri, se je Savotu kot drugemu v navezi odkrušil nožni stop in nesreča je bila neizogibna. Pri nenadnem zdrsu je Savo v navpični steni potegnil za seboj še Egona, sledili so padci in udarci — vse pred mojimi očmi in skoraj v dosegu roke. Padalo je in udarjalo, jaz pa sem v sebi vpil stoj, stoj! A padci so si še naprej sledili, v nedogled in v večnost. Alpinizem se nama je pokazal še v drugačni obliki, v tisti najmanj sprejemljivi.

Tragedija v najhujši obliki, ko pred tvojimi očmi pade v smrt hribovski tovariš in plezalec v navezi, je trenutno ohromila vse misli o moji nadaljnji poti v alpinizmu. Tudi z Miranom ni bilo drugače.

POGOVOR V VODSTVU SPD

Ko je minilo nekaj tednov od nesreče, sva se z Miranom odločila. Prosila sva za pogovor z vodstvom gozdovniške organizacije v Mariboru, z načelnikom **Franjom Klojčnikom** in **dr. Vilkom Marinom**, starosto mariborskih gozdovnikov. Prikazala sva željo in potrebo, da bi pri gozdovniških ustanovili alpinistični odsek, ki bi načrtoval delo in vzgojo tistih gozdovnikov, ki si želijo smeeljših in neznanih poti v skalah in ki se iz ljubezni do gora lotevajo plezalstva in alpinizma.

Ta prvi načrt nama z Miranom ni uspel. Razumljivo, da so se starši bali, kaj bo z njihovimi otroki, ko bodo spet odšli na taborjenje pod gorami. S tem načrtom torej z Miranom nisva uspela; še več, mariborski gozdovniki so izdali predpis, da plezalci ne morejo več izrabljati gozdovniških taborov za svoje plezanje v gorah.

Ta druga odločitev mariborske gozdovniške organizacije, ki je kot izhodišče za plezanje prepovedala svoje tabore, naju je z Miranom še posebej prizadela. Spet sva se znašla v situaciji kot pred leti, ko sva morala za prenočevanje uporabljati senike v Krnici, v Planici in v Martuljku. Prihajali so k nama tudi prijatelji, zlasti iz smučarskih vrst, ki so si prav tako želeli plezanja v gorah. Bilo je vse bolj jasno, da se bo treba postaviti na lastne noge, ustanoviti odsek in prirediti svoje plezalne tabore.

Tako je bil torej sprejet sklep in načrt. Spet sva šla z Miranom na pogovore, tokrat k planincem v Slovenskem planinskem društvu v Mariboru. Pisarna SPD je bila takrat na tedanji Aleksandrov ul. 16 (Partizanski). Sprejela sta naju vodilna funkcionarja društva **dr. Jože Bergoč** in **Božidar Gajšek**. Približno tako, kot sva pred dvema mesecema prikazala načrt o ustanovitvi alpinističnega odseka pred gozdovniki, sva to storila sedaj pred mariborskim SPD. To je bilo novembra 1936, bila pa je bistvena razlika, ker v teh pogovorih za ustanovitev odseka v okviru SPD ni bilo zadržkov. V okviru mariborskega SPD smo lahko ustanovili alpinistični odsek, le morali smo ga sami organizirati in voditi. Tak je bil sprejeti sklep: imeli smo samostojni Alpinistični odsek, midva z Miranom pa sva kar žarela od zadovoljstva.

(Nadaljevanje prihodnjič)